

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20

15. OKTOBER 1935

84. AARGANG

PRÆSTEDØMMET OG KVINDENS FORDEL DERAF.

Af Leah D. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 439.)

Spørgsmaal Nummer 6 og 7 ångaaende Mandens mulige Overmod eller Mulighed for at blive mindre god, kan besvares sammen med at sige, at Mandens Holdning overfor Kvinden i stor Grad er afhængig af hans Moder, som opdragede ham i hans spæde Aar, og ogsaa af den Kvinde, som senere i Livet faar den største Indflydelse paa hans Liv. Det er ganske vist sandt, at Faderens Holdning og Stilling overfor Moderen gjorde Indtryk paa den opvoksede Dreng, men en anden Kvinde

har jo opdraget Kvinderne en Gang i Tiden. Om Drengene opdrages til at indse den store Betydning, Moderkaldet har, og forstaar dets Magt baade for godt og ondt blandt Menne-

skene, saa viser de ganske naturligt Respekt for enhver Moder og ønsker at forsvare hendes Magt.

De Mænd, som bærer Præstedømmet, viser derfor en dybere og sandere Respekt for Kvinden, mere end hvad man blot finder i en fin og venlig Opførsel. Et Bevis paa denne Paastand ligger i den Kendsgerning, at Manden i denne Kirke gav Kvinden hendes religiøse og borgerlige Uafhængighed, for hun bad om den. Ingen andre Mænd paa hele Jorden har handlet saaledes. I visse Tilfælde har Kvinderne endog maattet kæmpe og kastedes i Fængsel for at komme i Besiddelse af deres Rettigheder, som vore Kvinder erholder som deres Førstefødselsret.

Hver Dreng bør i Hjemmet opdrages til at vise Venlighed og vise den med ydre Respekt og virkelig Ærbødighed. Pigerne bør opdrages til at vurdere og gengælde denne Venlighed. Kvindernes indbyrdes Forhold overfor hverandre er i meget stor Grad afhængig af den Opdragelse, de har faaet i Hjemmet, og Kvinden angiver Tonen og Stemningen i Hjemmet.

Af 8. Spørgsmaal fremgaar det, som om Kvinderne i denne Kirke havde »Mindreværdsfølelse«, men dette er ikke bevist. Dette Spørgsmaal kan dog bedst besvares af hver enkelt Kvinde. Det almindelige Svar vil blive, at om en Kvinde til Fulde forstaaer Omfanget af sin Magt for Menneskeheden Fremadskriden, skulde der ikke være nogen Fare for nogen saadan Følelse. Thi der findes ikke nogen højere Magt paa Jorden end Moderskabet.

En Kundskab om dets Muligheder skulde ikke formaa at faa Kvinderne til at føle sig hverken underlegne eller overlegne, den skulde tværtimod faa dem til at blive ydmyge og give dem Ønsket om at lære noget, saa de kan udføre dette Arbejde til Menneskeslægtens Ophøjelse og Forbedring. Om de blot helt kunde fatte de Anledninger, som de har, vilde de aldrig faa Tid til at føle sig hverken underlegne eller overlegne, men de vilde glæde sig hver for sig i deres Bestræbelser for at gøre deres lille Verden til et bedre Sted at leve i.

Angaaende næste Spørgsmaal, som angaar Familielivet hos Kirkens Medlemmer, bliver Svaret afgørende. I saavel Nutidens som Fortidens Hjem, hvor Fædrene og Sønnerne bærer Præstedømmet, og hvor Præstedømmet holdes i Ære af Hustruerne og Døtrene, hersker der altid Fred og gensidig Forstaaelse, og dette gør Livet behageligt og virksomt for alle, saa at alle kan gaa fremad. Denne Tilstand er saa almindelig, at den kan antages for en Regel. Der findes selvfølgelig Undtagelser, men de er yderst sjældne. Denne Regel er faktisk saa almindelig, at den af de unge Kvinder bør

tages som en Rettesnor for Fremtidens Fremgang i Familienlivet. Om I vil have et virkeligt lykkeligt Hjem, hvor eders Børn kan opdrages for Fremtidens Udvikling, gør da eders fulde Del for at faa det saaledes og opmuntre endvidere de unge Mænd til at ære og respektere deres Præstedomme. Det er i Virkeligheden den Nogle, som aabner Døren op til Glæde og Virksomhed, saa alle kan gaa fremad i Fællesskab.

Her bør det forstaas, at Piger og ældre Kvinder bør deltage i de Organisationer, som passer deres Alder og Udvikling, thi disse Organisationer er afsette til at forbedre Kvinderne, saa at de studerer, udvikles hen mod Idealet *evigt Moder-skab*, medens Præstedømmets Udøvelse fører Mændene opad mod vor Fader i Himlen. Det bør altid forstaas, at alle officielle Handlinger, som udføres af Mænd eller Kvinder indenfor Kirkens Organisationer eller ved Tempelceremonierne, udføres formedelst den Myndighed, som er givet Præstedømmet — til dem, som har Ret til at lede disse Virksomheder. Kvinderne, som er officielt udvalgt, udøver paa en vis Maade denne givne Magt eller Præstedomme; dette gøres altid under de Mænds Autoritet, som direkte har Præstedømmet.

Næste Spørgsmaal om muligt »Konsrivalitet« angaar i Særdeleshed Kvinderne i vor Kirke, thi deri kunde de sætte et Eksempel for hele Verden. Naar Præstedømmet forstaas og udøves retfærdigt, kan der aldrig blive Tale om nogen »Konsrivalitet«. Det er umuligt.

Lad nogle af vore fordums Ledere udtale sig om dette Emne. Ved en Lejlighed sagde Brigham Young:

»Vi har Søstre her, som vilde blive lige saa gode Matematikere og Bogholdere som nogle Mænd, om De fik Anledning til at studere, og vi synes, at de bør have Anledning til at studere og blive bekendt med disse Kundskabsgrene, saaledes at de kan udvikle deres Talenter. Vi ved, at Kvinder er dygtige, ikke blot til at vaske op, bade og pleje et Barn, men ogsaa til at staa bag en Disk eller studere Jura og Fysik eller blive dygtige Bogholdere og varetage andre Affærer, for paa denne Maade at udvide deres Livserfaringer til Gavn og Nytte for Samfundet som et Hele. Ved at udføre disse Ting opfylder de blot Skaberens Ønske.«

Ved en anden Lejlighed sagde han:

»Søstre, jeg ønsker, at I nu skal stemme, thi I er de, som skal være afgørende ved Valgurnerne.«

En anden Gang sagde han:

»Hver Mand og hver Kvinde, som har Gaver og Talenter, men som gemmer dem hen ubenyttet, vil blive kaldt en daarlig Tjener. Udvikler hver Dag de Gaver og Talenter, som I

er i Besiddelse af. Det er vor Pligt at modtage flere og flere Kundskaber. Studer ved Skolerne, lad Pigerne studere Kemi, saa de kan analysere nogle af disse Klipper her; Videnskaben kan læres uden saa store Vanskeligheder. Jeg vil, at vi skulde have Skoler, saaledes at vort Folk kan blive undervist i Kunst og Videnskab.«

En senere Profet, vor elskede Joseph F. Smith, sagde:

»Moderskabet er Grundvolden til Lykke i Hjemmet og er til hele Nationens Fremadskridenhed. Gud har paalagt mange og store Pligter paa hver Mand og Kvinde med Hensyn til Moderskabet og dets Pligter, og det kan ikke misbruges uden at mishage Gud. Guds Ord og Lov er ligesaa vigtige for Kvinderne, som vil naa gode Resultater, som de er for Mændene, og Kvinderne bør studere og tænke over de Spørgsmaal og Problemer, som indbefattes i dette store sidste Dages Værk, som oprettedes gennem Aabenbaring fra Gud, saaledes at de maatte være ledet af hans Aand, hvilket er deres Rettighed, at modtage formedelst Hjertets oprigtige Bøn. Om nogen Mand fortjener den almægtige Guds Straf og Hjemsogelse, er det den Mand, som forsømmer og er ligegyldig med sine Borns Moder, sin egen Hustru, den eneste, som frivilligt Gang paa Gang vil opofre sit Liv for ham og hans Born. Jeg har ofte sagt, og jeg siger det nu igen, at en Moders Kærlighed er mere lig vor himmelske Faders Kærlighed end nogen anden Kærlighed. Faderen elsker ogsaa sine Born, og næst efter Moderkærligheden over Born kommer uden Tvivl den Kærlighed, som en Fader nærer til sine Born. Mange Mennesker siger, at Kvinderne er det svage Kon. Det tror jeg ikke. Maaske i fysisk Henseende, men hvilken Mand kan i aandelig, moralsk, i religios Henseende og Tros Styrke maale sig med en Kvinde, som virkelig er overbevist? Daniel havde en Tro, som styrkede ham i Lovekulen, men Mødre har set deres Born sonderrives Lem for Lem og udholdt enhver Tortur, som djævelsk Grusomhed har kunnet finde paa, blot fordi de troede. De er altid villige til at gøre Opofrelser og er Mændene jævnbyrdige med Hensyn til Stabilitet, Guds frygt, Moral og Tro. Ingen kommer til Himlen, for han har udført sin Mission, thi vi er her for at blive lig Gud. Han skabte os i Begyndelsen i sit eget Billede og skabte os som Mand og Kvinde. Om ikke vi var Mand og Kvinde, kunde vi ikke være Guds Billede. Læs Skrifterne og I forstaa saa sely, som Gud har sagt.«

Naar man udtaler saadanne Tanker og Synspunkter om Kvinderne, maa man forstaa, at saadant som Misundelse mellem Konnene tilsidesættes. Enkelte Undtagelser kan opstaa, men de beviser intet. Om Kvinderne vil benytte alle

deres Gaver og Talenter, og om Mænd og Kvinder erkender, at de er lige i Menneskers og Guds Øjne, findes der ikke mere at ønske — og hvorfor behøver nogle saa at være misundelige?

Den Kvinde, som vil opofre den største af alle jordiske Stillingen, nemlig Modernavnet, som er hendes Rettighed, blot for at udføre en Mands Arbejde lige saa godt, som han eller af en anden Aarsag, er ingen virkelig Kvinde, og hun bør beklages. Og paa den anden Side er det en ubetydelig og ynkelig Mand, som ønsker at ydmyge Kvinderne som en Samfundsklasse og anse dem for et lavere Kon, thi Mændene kunde aldrig blive større end Kvinderne, som har opdraget dem. Den Mand, som frygter Kvindernes Herredomme, eller som viser Mistanke om, at hun vil tage Hævn over Manden, som nu i Aarhundreder har holdt hende i Trældom, viser sin egen Underlegenhed og ringeagter sin egen Storhed. Da Kvinderne anerkendes som ligestillede og Kammerater med Mændene i Livets Kamp, og da de gives Anledninger til at færdes Side om Side med dem, da de bærer den samme Byrde, da skulde de være mere villige til at overlade Præsidentskabet til ham i alle Raadsforsamlinger og altid se op til dem som Ledere — dog kun naar han er værdig Leder. Denne Kirkes Historie angaaende Familielivet er simpelt Bevis paa denne Paastand.

En virkelig Kvinde er altid glad for at blive vejledt i Retfærdighed; hun kræver en virkelig Mands Kammeratskab, en Mand, som hun kan respektere og ære, og hvis gode Dommekraft hun kan forlade sig paa. Der er Tider, hvor en Mand ønsker den samme Støtte fra en god Hustru. Af denne Slutningsanalyse fremgaar det, at Livet — for at være fuldkomment maa deles for at være veltrænede Kammerater; hver især af dem bære deres fulde Del af Ansvar, dog er der den trøstende Tanke, at Manden er Lederen, thi han bærer Ansvar for Familien. Naar dette Forhold forstaas og praktiseres, bliver der ikke Plads for Kongsrivalitet.

Her vil den tænkende Kvinde maaske bemærke: »Alt dette er meget godt, om alle Mænd var retfærdige og gode Ledere, og om alle Kvinder var tilbagetrukne og glade for at lytte og følge en Mands Ledelse. Men tænk paa de utallige Tilfælde, hvor Kvinden besidder større Evne som Leder end Manden, eller om Manden slet ikke forstaar sig paa at lede, eller hvad der maaske er endnu værre, som Manden helt eller delvis ikke kan forsørge sig selv, for ikke at tale om sin Familie.«

Det kan ikke nægtes, at der findes svage Mænd saavel som Kvinder, og det er ogsaa sandt, at saadanne Mænd

ofte bliver gift med stærke, begavede Kvinder o. s. v. Hvorledes saa?

Brigham Young besvarede delvis dette Spørgsmaal, da han ved en Lejlighed sagde:

»Jeg har raadet hver Kvinde i denne Kirke til at lade hendes Mand være hendes Leder; han leder hende, og de, som er over ham i Præstedømmet, leder ham. Men jeg raader aldrig en Kvinde til at følge sin Mand i Undergang eller Helvede.«

Familier i en saadan Stilling maa tage deres egne Forholdsregler. Den fornuftige Kvinde sætter imidlertid sit Moderkald over alt andet og tillader ikke, at det bliver underordnet noget. Den fornuftige Mand anerkender Situationen og er tilfreds med at være Familiens Overhoved, af Navn, og yder saa meget, som han overhovedet formaar. Om en Mand er fordærvet eller uvillig til at handle ret, bliver det en hel anden Sag, som ligger udenfor denne Diskussion. Selv Kvinder er svage og begaar Fejl, men ogsaa i dette Tilfælde vil det være udenfor denne Diskussion.

Indenfor Kirken er det imidlertid anderledes. Præstedømmet præsiderer altid og maa gore saaledes for en Ordens Skyld. Mange af de Kvinder, som leder Forsamlingerne og Organisationerne, kunde være meget mere forstandige, eje flere mentale Evner, ja være bedre Ledere end de Mænd, som præsiderer over dem. Det er ikke saa vigtigt. Præstedømmet tildeles ikke med dette som Baggrund, men bliver givet til gode Mænd, og de udover det formedelst den Ret, som de har faaet af dem, som havde Autoritet dertil. Men Kvinderne har imidlertid faaet Gaver, som er af ligesaa stor Værdi, og disse gives baade til de almindelige, svage og mere stærke og velbegavede. Her kommer vi maaske ind paa den for saa meget omtalte Diskussion angaaende Kønne. Det er evigt — saa hvorfor spille Tiden med at diskutere, hvorfor det blev det ene Køn, som fik denne Mission, og hvorfor det blev det andet Køn, som fik hin Mission? En højere Magt end nogen jordisk ved, hvorfor en Aand i Forudtilværelsen blev mandlig eller kvindelig. Paa Jorden venter der jo Arbejde for dem begge.

Det, der er vigtigst at lægge Mærke til, er, at der i denne Kirke findes store Arbejdsfelter for enhver Kvinde, som vil udvikle og benytte sine største Gaver og Talenter. Hvis hun af Naturen er en Ledertype, kan hun paa sit Omraade faa Anledning til at vise det og beytte denne Evne rigeligt. Ingen kan eller bør holde hende tilbage.

Aldrig i Verdens Historie har Kvinderne ydet en saa stor Tanke- og Handlefrihed som Kvinderne i vor Kirke. I for-

dums Tidens Templer og hellige Bygninger fik Kvinderne ikke Tilladelse til at komme længere end i Forgaarden. Endnu i vore Dage kan Kvinderne — i de jødiske Synagoger — ikke overvære Gudstjeneste sammen med Mændene; de er adskilt ved en Barriere eller Væg. I de Templer, som opførtes formedelst det gengivne Evangelium, kan en Mand ikke deltage og nyde de største Ordinancer og Velsignelser uden i Forening med sin Hustru, og hun ejer sin fuldstændige Uafhængighed i sit Livshverv.

Dette giver en Kvinde et mægtigt Ansvar, som — om hun ærer og respekterer det — vil tiltage og give hende større Magt; men om hun ringeagter det, behandler det ligegyldigt og undlader at forherlige det, vil hun miste det og derved miste sin Førstefødselsret.

Kvinderne indenfor Kirken bør være meget taknemlige for dette Privilegium og være villige til at benytte og opelske disse kostbare Gaver. »Hvor meget er givet, forventes meget«.

Nu vil der muligvis blive stillet et Slutspørgsmaal: Blev alle denne Kirkes Mænd givet Rettigheden til at faa Præstedømmet — en Anledning, som har været ukendt i Aarhundreder, og som ikke deltes af Mænd udenfor denne Kirke. Ingen dermed ligestillet Gave har været givet Kvinderne, thi Moderskabet er en universal Gave til alle Kvinder i alle Tider, baade blandt Hedninger og degraderede Kvinder saavel som for Kvinderne indenfor Kirken. Hvori ligger saa det retfærdige?

Svaret paa dette Spørgsmaal sammenfatter hele Diskussionen. Kvinderne indenfor Kirken er virkelig ligesaa æret og hædret som Mændene indenfor Kirken, thi de deler formedelst deres Fader eller Mand Præstedømmets Anledninger og Velsignelser. »Manden er intet uden Kvinden, og Kvinden intet uden Manden for Herren«. Det er umuligt for Manden at opnaa Ophøjelse alene. Den fulde Forstaaelse af denne Anledning bør berolige enhver Kvinde indenfor denne Kirke, saaledes at hun standser, naar nogle Fristelser eller verdslige Svagheder kommer paa hendes Vej. Hun kan være en virkelig Støtte og Inspiration for en, som virkelig holder en Grad af Myndighed til at handle i Guds Navn paa Jorden; men hun kan ogsaa være det modsatte. Hvilken af Delene skal det være? Hun har sandelig en Anledning, som ingen anden Kvinde udenfor vor Kirke har. Hendes Gaver er virkelig meget store, at blive Moder, opdrage og vejlede Guds Præster og Mænd. Hun besidder det Privilegium at lære sin Søn enten at ære eller ringeagte den store Gave, som venter ham, det er hende, som giver ham Ønsket at ære eller vanære denne hellige Kaldelse. Efterhaanden som Pigen vokser

op, har hun samme Anledning; som Søster eller Hustru kan hun haane og bespotte eller opmuntre og velsigne den Dreng eller Mand, som bærer den hellige Magt. Derfor, hvem er det, som ejer den største Gave? Modrene indenfor Nutidens Israel bærer et vidunderligt og herligt Ansvar. De bør aldrig tåbe deres højeste Privilegium af Sigte: at blive Modre og Kammerater og derfor Inspiration til retfærdige Mænd, som bærer det hellige Præstedomme. De bør altid have saa stor Kærlighed, at naar Verdens Fristelser moder, bør de omslutte deres egne eller mulige Børn med den glade Tanke: »Disse er mine Juvener!« Naar en Kvinde til Fulde forstaar, hvilken Indflydelse og Kraft hun har med Hensyn til Skabelse af Retfærdighed paa Jorden, indser hun Storheden i Moderskabets Gave, direkte eller stedfortrædende for andre, hun indser, at det er den største af alle Gaver og maa derfor udbryde: »Mit Glædesbæger er fuldt! jeg ønsker ikke mere«.

URIM OG TUMMIM.

Af Ældste *Niels F. Green.*

I forrige Artikel i Skandinaviens Stjerne vedrørende de af Herren helligede Seer-Stene, kaldet »Urim og Tummim«, som blev overgivet de jodiske Ypperstepræster til hellig Anvendelse, fremsættes Hovedpunkterne af, hvad der anfores i det gamle Testament vedrørende samme. I nærværende Artikel vil der blive angivet nogle yderst interessante Oplysninger vedrørende den hellige Anvendelse, som Guds Profet Joseph Smith i denne sidste Verdenstid gjorde af samme, i Henhold til de Befalinger og Belæringer, der var givne ham gennem Engelen Moroni. De to krystalklare Stene, kaldet paa Hebraisk Urim og Tummim, som blev overgivne Joseph Smith, var, som senere vil blive beskrevet, samlede paa brilleformet Maade i metallisk Indfatning, da de blev givne ham til hellig Anvendelse som beskikket Oversætter af de historiske Optegnelser, som fandtes paa Guldpladerne, hvorfra »Mormons Bog« oversattes.

De historiske Beretninger paa Guldtaflerne vedrorte de Folkefærd, der levede i Amerika i Oldtiden, og har et historisk og evangelisk Værd, der er ligestillet med Bibelens Beretninger, hvad Sandheden af Beretningerne angaar, idet inspirerede Profeter og Historieskrivere nedskrev samme.

Mormons Bog fremsætter historiske Vidnesbyrd om, at den almægtige Gud og alvise Fader, som satte vore første Forældre paa Jorden, aabenbarede sin hellige Vilje til Amerikas Old-

tidsfolk, saa vel som til den gamle Verdens Folkefærd, og at han delagliggjorde alle, hvis Sind og Hjerter var vendte til ham, i evangelisk Kundskab og i Guds Riges Velsignelser, idet Folkene, som levede i Amerikas Land, var vejledte ved Profeter og et bemyndiget Præstedomme i Oldtiden, saa vel som de israelitiske Folk i den østlige Verdensdel, eller saakalte »gamle Verden«; og hvad der rettelig kan kaldes den herligste af alle historiske Kendsgerninger for Amerikas Vedkommende: Mormons Bog giver os en Beretning om, hvorledes Jesus Kristus umiddelbart efter sin Himmelfart nedsteg til det i Landet Bountiful samlede Folk, der havde undgaaet Døden ved de frygtelige Jordskælv og det frygtelige Uvejr, der havde raset i Amerika i Løbet af de tre Timer, Kristus led Døden paa Korset for Verdens Synders Skyld, og hvorledes han forkyndte Evangeliets frelsende Lærdomme for det forsamlede Folk og grundfæstede sin Kirke blandt Folket med Kraft til sine Helliges Velsignelse, som han gjorde det i Palæstinas Land; og han gav tolv Mænd Fuldmagt til at prædike Evangeliet og døbe de troende til Syndernes Forladelse og i alle Ting bestyre Kirkens Anliggender, ligesom han havde gjort det i Palæstinas Land. Disse saa overordentlig oplysende og vigtige historiske Beretninger giver Mormons Bog; og vi læser om, hvorledes Kristi Kirkes Medlemmer blev højlig og mirakuløst velsignede af Gud i et Tidsrum af to Hundrede Aar, paa Grund af deres retfærdige Livsvandel.

David Whitmer og Martin Harris, der sammen med Oliver Cowdery bevidnede Mormons Bogs Fremkomst ved Guds Magt til Verdens Befolknings evangeliske Oplysning, afgav mundtlig og skriftlig Forklaringer vedrørende, paa hvilken Maade Joseph Smith anvendte Seer-Stenene »Urim og Tummim«, saa at det blev muligt for ham at faa Oversættelsen af Indskriften paa de historiske Guldplader udført:

David Whitmer skriver i »Address to all Believers in Christ«:

»Et Stykke af noget vist, der lignede Pergament, viste sig, idet Joseph Smith saa i Seer-Stenene (der var fæstnede i et brilleformet, tilsyneladende metallisk Redskabs to Rimme) og paa dette Stykke fremkom Oversættelsen paa Engelsk. Et Tegn ad Gangen blev set, og under Tegnet fandtes Oversættelsen.«

Martin Harris siger, at Sætninger vilde fremkomme ved Benyttelsen af »Urim og Tummim«, og naar han, der en Tid udførte Skrivergerning for Profeten, havde nedskrevet, hvad Joseph Smith dikterede ham, vilde han sige »Skrevet«, og hvis Nedskrivningen var korrekt, vilde Sætningerne forsvinde

og en anden Sætning fremkomme; men hvis en Sætning ikke var nedskrevet rigtig, vilde Sætningen blive staaende, til Rettelsen var gjort.

Apostlen Orson Pratt skriver i »Mærkværdige Syner«: »Sammen med Optegnelserne (paa Guldpladerne) var funden et mærkeligt Redskab, kaldt i gamle Dage: »Urim og Tummim«, der bestod af to gennemsigtige Stene, klare som Kryстал og satte i Redskabets to bueformede, bojede Rimme. Dette Redskab var benyttet i Oldtidsdage af Seerne, og derigennem modtog de Aabenbaringer vedrørende ukendte fjerne Ting og vedrørende saa vel Fortids som Fremtids Begivenheder. Abraham var i Besiddelse af et saadant Redskab og benyttede det til at sætte sig i særskilt Forbindelse med Gud.« (Se Abrahams Bog 3: 1—4 i Bogen: »Den kostelige Perle«.)

Lucy Smith, Joseph Smiths Moder, der blev tilladt at se og haandtere det omtalte hellige Redskab, beretter vedrørende »Urim og Tummim«: »Hvad jeg omtalte, at Joseph Smith kaldte »en Nøgle«, var hverken mere eller mindre end »Urim og Tummim«, og det var ved samme, at Englen viste ham mange Ting, som han saa i Syn; og gennem »Urim og Tummim« kunde han ogsaa til hvilken som helst Tid blive bekendt med, om han var udsat for Fare; og af denne Grund havde han altid »Urim og Tummim« hos sig.« (Lucy Smith's History of Joseph Smith, Pag. 106.)

Lucy Smith omtaler fremdeles »Urim og Tummim« som »to glatte, trekantede Diamanter«, satte i Solvbojer, der var forbundne med hinanden paa lignende Maade som gammel-dags Brillen.

I det ottende Kapitel i Mosias' Bog, i Mormos Bog, gives en særdeles interessant og historisk oplysende Beretning vedrørende Fundet af 24 Guldplader med historiske Indskrifter, som ingen kunde læse, med Undtagelse af Kongen over Zarahemlas Folk, Mosias, der, som en vis Ammon gjorde Kong Limhi i Nephis og Shiloms Land opmærksom paa, havde denne store Gave fra Gud, idet han, foruden at være Konge, var Guds Profet og Seer, der havde de hellige »Udtydere«, »Urim og Tummim«, ved hvilke han kunde læse Optegnelserne. I Kapitlet omtales »Udtyderne« — »Urim og Tummim« — paa udførlig forklarende Maade, i forskellige Skriftsteder, og hele Kapitlet fra det 5te til det 21de Vers giver en interessant Beskrivelse af, hvorledes de 24 Guldplader blev fundne, og en ypperlig Forklaring vedrørende Seer-Gaven og »Urim og Tummim« hellige Værd som »Udtydere« i Seeres, Profeters og Ypperstepræsters Hænder.

DEN NORSKE MISJON.

DØDSFALL.

Søster Oline Helgesen Iden døde den 30 august 55 år gammel og blev begravet den 5 september fra lokalet, Vaskerelvs-gaten 1, under stor deltagelse fra slekt og venner og søskende i grenen.

Søster Helgesen hadde ved sin død vært medlem av kirken i ca. 20 år.

ÅPNINGSFEST.

Ungdomsforeningens åpningsfest for høstsesongen blev avholdt i Bergens gren onsdag aften den 11te september.

Efter innledende bemerkninger av presidentinnen i unge kvinners forening, str. Hjordis Fluge, blev en deklamasjon utført av str. Helen Sætrum. Bergenssangen blev avsunget av forsamligen fulgt av en fiolin, cello og piano trio ved brødrene Lars Aase, Erling Magnesen og str. Hildur Fluge. Festtalen holdtes derefter av br. Henry Nordvik, i hvilken han opmuntret ungdommen til å fore kirken fremover ved loyal virksomhet i sine respektive organisasjoner. Br. Erling Magnesen leste en humoristisk fortelling, hvorefter str. Ella Halvorsen akkompagneret av Hildur Fluge sang egne humoristiske komposisjoner, som blev mottat med alles jubel. Disse to siste programposter blev utført, mens kjøkken-skriverne løp rundt byen efter mer forfriskninger, da innrykket var større enn ventet. Tiden blev derefter overlatt til en nylig hjemvendt broder, Sverre Jensen, som beskrev, hvad menneskelig initiativ kan frembringe av positive resultater og henviste til Saltsjødalen som eksempel. Vi gikk derefter over til bevertning, som bestod av deilige kaker og kaffe. Efter bevertningen fikk man anledning til å bevege sig litt, med forskjellige leker, til pianomusik. To sanger blev sunget av br. Norman Berentzen, hvorefter mer bevertning i form av frukt. Tre amerikanske melodier blev spillet som duet av elste Dean A. Peterson, på trompet, og Erling Magnesen, på cello. Tiden var nu så langt fremskreden, at vi blev nødt til å slutte. Alle var vel fornøiet, og ungdomsforeningen fikk en meget god begynnelse. Vi har god tro på vinteren og venter, at alle vil slå et slag for fremgang.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
Alma L. Petersen.

Redaktionssekretær og Translatør:
William Ørum Pedersen.

ET MODERNE MIRAKEL.

For kort Tid siden citerede Londonaviserne Sir Frank Smith, en britisk Videnskabsmand, som i en Tale i Ingeniørforeningen udtalte, at »Kong Georges Regering havde oplevet de mest vidunderlige tekniske Fremskridt i Historien — nemlig Opfindelsen og Fuldkommengørelsen af Radiooverføring.« Ingen oplyst Person vil modbevise denne Paastand. Utrolige som mange andre Fremskridt i Kundskab, Opfindsomhed og Virksomhed er, overstiger dog ingen Radioen, inklusive Televisionen eller Fjernsyn, som et moderne Mirakel, som er mere vidunderlig end mange af Miraklerne, som omtales i de hellige Skrifter.

For 50 Aar siden vilde hver eneste Videnskabsmand paa Elektrofysikens Omraade, fra hvilket Omraade Radioen udgik, formodentlig have gjort Nar af Ideen om Radioen og forklaret den som umulig. Det er næppe mere end 36 Aar siden, at Forfatteren af denne Artikel hørte en af Verdens dygtigste og mest anerkendte Elektrofysikere sige til en Klasse eksaminerede Studenter, at Marconi aldrig vilde være i Stand til at sende traadløse Budskaber over Atlanten. Han støttede sin Paastand med Beviser. Disse var naturligvis baserede paa den Tids Kundskab, thi det er nu bevist, at Datidens Kundskab var fejlagtig og bristefærdig.

Det var ikke mange Maaneder efter, at Marconi havde udført »det umulige«, og traadløst Budskab var flojet over Atlanten fra Europa til Kanada. Siden da er Radioen blevet et »nødvendigt« Mobil i mange Millioner Hjem over hele Jordkloden. Selv den vidunderlige Television eller Fjernsyn har udviklet sig til et højt Stadium og anvendes i daglig Brug i forskellige Dele af Verden.

Hvilken Betydning har alt dette? En Nøgle eller Losning kan findes i Joels Bog 3: 1: »Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød«. Er denne Profeti gaaet i Opfyldelse? Intelligens er karakteristisk for Gud. Om hans Aand skulde udgydes over alt Kød, saa skulde Beviser paa

denne Intelligens vise sig paa alle Maader. Er disse Beviser særligt synlige og fremtrædende i Verden i denne moderne Tid? Eksperter paa dette Omraade er enige i deres Paa-stande, at siden Aar 1830 (det Aar, hvor Kirken organiseredes), har Menneskene gjort større Fremskridt i Videnskab, Opfindsomhed og Tænkning end under alle de foregaaende Aarhundreder tilsammen i Menneslægtens Historie.

Det var for omkring et Aarhundrede siden, at den guddommeligt inspirerede Parley P. Pratt, en af Apostlene i det første Apostelkvorum, som organiseredes i den nye Tid, skrev:

Morgenrodens Straaler bryder
gennem Morkets dunkle Sky;
Zions Banner mange fryder,
alt oprettes nu paany.

Ned fra Himlen, ud af Jorden,
Sandheds Ord tilsammen kom.
Zions Lys fra Vest til Norden
spredt ud dets Helligdom.

Maaske havde Ældste Pratt ikke selv en fuldstændig Forstaaelse af hele Rækkevidden af den Sandhed, han var inspireret til at skrive om i disse skønne Linier. Maaske var det samme Tilfældet med Profeten Joel, han kunde ikke selv indse den fulde Betydning af sin Profeti; saa talrige er Aandens Tilkendegivelser i disse vidunderlige Tider.

Ja, Radioen med al dens Tilbehor er ganske afgjort et moderne Mirakel, og den kunde sikkert ikke være blevet opfundet, med mindre den Helligaands Lys og Inspiration havde indvirket paa Menneskets Forstand. Bemærk hvor vidunderligt Radioen medvirker til at forkynde det gengivne Evangelium.

Søndag den 12. Maj 1935 er en Milepæl i Kirkens Historie, idet Præsident Heber J. Grant talte over Radioen fra K. S. L. Stationen i Salt Lake City. Talen overførtes gennem Columbia Broadcasting System og transmitteredes gennem 68 store Radiostationer, udbredt over U. S. A. og Kanada. Denne Tale vil være at finde i næste Nummer af »Stjernen«. For første Gang i Historien har Millioner af Mennesker samtidig lyttet til den eneste guddommelig organiserede Kirkes Leders korte Kommentarer til denne Kirkes Trosartikler.

Tiden er virkelig inde nu, hvor en Nation kan blive født paa en Dag, langt mere naar to Nationer horer Ordet blive forkyndt paa en og samme Dag, den 12. Maj. Paa den Maade kan jo en hel Verden blive advaret paa en Dag. Der fordres

blot en verdensomspændende Radiotransmission paa samme Tid eller en Transmission i hver Nation af den samme Prædiken optaget paa Plader. Vidunderlige er i Sandhed de Meddelelsesmidler, som er opfundet af den menneskelige Snille, gennem guddommelig Oplysning. Og alle disse Midler skulde fortsætte at være i Virksomhed for Udbredelsen af Evangeliet til hele Verden. Tiden er kort, derfor maa Hastigheden med Budskabets Udbredelse paaskønnes. Radioen og desl. er Midler hertil. Et Mirakel er atter sket for at fremme den Almægtiges Hensigter.

Joseph F. Merrill.

SØNDAGSSKOLEN

TIL KLASSELÆRERNE.

Søndag den 3. November benyttes den Lektie, som De kom bag efter ved Efteraarskonferencen.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

20. Oktober.

JESUS, VOR FRELSER, BLEV KORSFÆSTET.

Tekst: Matt. 27: 32—66; Mark. 15: 21—47.

1. Pilatus lader Jesus hudstryge og Soldaterne spotter ham.
2. Jesus fores til Golgatha, (a) tvunget til at bære sit Kors, (b) bliver haanet og spottet, (c) bliver slaaet og paa andre Maader mishandlet.
3. Jesus korsfæstet, (a) Indskriptionen »Jodernes Konge«, (b) korsfæstet mellem 2 Røvere, (c) den Røver, som beder Jesus huske sig, faar et Lofte.
4. Jesu Karakterstyrke vises, (a) »Fader, tilgiv dem«, (b) overgiver sig til Gud.
5. Jesus dør og begravnes i en rig Mands Gravsted.

Af denne Lektie lærer vi, at om vi virkelig vil være hans sande Efterfølgere, maa vi være villig til at give alt vort for Kristi Evangeliums Skyld og være rede til at tilgive dem, som gør Uret imod os eller de, som forfølger os.

27. Oktober.

JESUS OPSTAAR FRA GRAVEN OG FARER TIL HIMMELS.

Tekst: Luk. 24: 13—53.

1. Et Segl sat paa Graven og desforuden blev den ogsaa bevoftet.

2. Graven aabnet af en Engel, (a) Jesus forlader Graven, (b) Vagtene rapporterer dette til Ypperstepræsterne, (c) Vagtene bestukket for at beskyldte Apostlene for at have stjaalet hans Legeme.
3. Kvinden opdager den tomme Grav, (a) Jesus viser sig for Marie, (b) sender Bud til Apostlene.
4. Jesus viser sig for Apostlene, (a) giver dem Instruktioner, (b) giver dem Bud om at forkynde Evangeliet.
5. Jesus Himmelfart, (a) Englenes Lofte om hans Tilbagekomst.

Vi lærer heraf, at Kristus viste os Vejen til det evige Liv, og at vi kan kende og forstaa Evangeliets Sandhed, om vi gør Guds Vilje.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

20. Oktober.

RUTH, EN BEHAGELIG VEN.

1. Hendes Skæbne.
2. Opholdet i Moabs Land, (a) Ægteskabet med Naomis Søner, (b) Naomis Sorger.
3. Hjemvandringen til Bethlehem, (a) Orpha drager hjem, (b) Ruth gaar med Naomi.
4. Ruth samler Aks paa Boas Mark, (a) hendes Ægteskab, (b) hendes Efterkommere.

Af denne Lektie lærer vi, at virkelig Godhed og Venlighed bringer Fred og Lykke til sig selv og til andre.

---

27. Oktober.

DEN YDMYGE LEDER, GIDEON.

Tekst: Dommernes Bøg 6. Kapitel.

1. Israels Born begynder at dyrke Afguder, (a) Midianitterne kommer ind i Landet.
2. Israels Born advares af en Profet.
3. Herren besøger Gideon, (a) bliver kaldet til at overgive Israel, (b) hans Ydmyghed, (c) hans første Brændoffer.
4. Gideon ødelægger Baals Afguder og Altre, (a) tilbyder sand Opofrelse til Gud, (b) hans Fader tilgiver ham.
5. Gideon bliver Israeliternes Leder, (a) hans egen Stamme vil følge ham.

Heraf lærer vi, at Herren ofte bruger ydmyge Mænd til at udføre store Ting her i Livet.

HERRE! LÆR OS AT BEDE.*

Ordene, som danner Overskriften til denne Artikel, blev ved en vis Lejlighed udtalt af en af Jesu Disciple, da Jesus havde bedt til sin Fader (Luk. 11: 1). Der ligger tilstrækkeligt for os i denne Sætning alene. Vi lever i en Tid, hvor Menneskene er mere eller mindre ligegyldige med Hensyn til en Guds Eksistens, og som Følge deraf bliver det efterhaanden mere og mere almindeligt, at der bliver trukket paa Skulderen, eller man blive svaret med et medynkende Smil, hvis man taler om Betydningen af Bønnen.

Hvor meget vi endog vil blive latterliggjort for denne Tro, bør vi ikke tabe Lysten til at opmuntre vore Medmennesker til at forstaa det, for det er nu en Gang sandt, at Menneskene vilde være hjælpeløse, om de ikke havde Bonnens Anker at klynge sig til.

Hvad er Bon? Dette Spørgsmaal maa vel være af stor Betydning for at kunne indse Nødvendigheden og Betydningen det har at bede. For at adskille det, kan vi passende sige, at Bønnen er (1) Nøglen til Faderhjertet, (2) Sjælens oprigtige Trang, (3) Troens store Anker og (4) Menneskets Forbindelse med Gud.

Naar smaa Born har nogle Ønsker, som de gerne vil have opfyldt, gaar de til deres jordiske Fader og beder om dette eller hint, og saafremt det vil være til Barnets Gavn, og saafremt Faderen er i Stand til at give Barnet uden at krænke andres Rettigheder, vil Barnet uden al Tvivl faa sit Ønske opfyldt. Naar Forholdet er saaledes i det timelige, hvor meget mere skulde det samme saa ikke være Tilfældet i det aandelige Liv. Alle Mennesker er Guds Born, han er vore Aanders Fader, han elsker os og vil gøre alt for os, saa det maa da være ganske naturligt, at vi henvender os til ham, naar der er Ting, som vi virkelig ønsker, og vi kan ogsaa stole paa, at han — lig den jordiske Fader eller i endnu større Grad — vil opfylde vore Ønsker, om vi trænger til det, om det er gavnligt, og om det ikke krænker andre Menneskers Rettigheder.

Næste Spørgsmaal bliver da uvilkaarligt: »Jamen, hvorledes skal vi da bede og hvornaar?« Læs Jesu Ord til hans Disciple umiddelbart efter, at han havde sagt: »Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen«, thi der findes det bedste Svar paa ovennævnte Spørgsmaal. Det findes i Matthæus 6: 5—15. Teksten der er værd at bemærke, ja hele Kapitlet indeholder i Virkeligheden Guldkorn,

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 20. og 27. Oktober 1935.

som er værd at opbevare og praktisere. Af Teksten lærer vi først og fremmest, at vi, naar vi beder, ikke skal staa frem for at blive set eller for at blive beundret af Menneskene, for »sandelig siger jeg eder, de har allerede faaet deres Lon«. Nej, naar vi beder, skal vi være ydmyge, erkende vor egen Intethed og Guds Storhed. Det er ogsaa værd at bemærke, at vi advares mod at bilve som Hedningerne »thi de mene at blive bonhorte for deres mange Ord. Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved, hvad I trænger til, forend I beder«. Mange synes ikke rigtig at forstaa dette tilstrækkeligt, at »overflodige Ord« slet ikke er velbehageligt for Herren. Veltalenhed til sin Tid er godt at lytte til, men barnlig Inderlighed ved Fremsigelsen af en Bon er det mest passende. Tænk blot paa den selvretfærdige Farisæer og den angrende Tolder; tænk paa deres Bonner og husk Kommentarerne, som fulgte denne (Tolderen), som kun havde sagt: »Gud vær mig Synder naadig«, gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden (Luk. 18: 14).

Naar Sporgsmaalet nu sikkert vil blive: »Hvorfor benyttes Fadervor da som Regel ikke i vore Forsamlinger?« vil det sikkert være bedst at tage de Kommentarer, som fhv. Præsident Joseph F. Smith gav med Hensyn til dette: »Det er ikke godt for os vanemæssigt at knæle ned og stadig gentage Fadervor. Jeg tror, en af de største Dumheder, jeg har været Vidne til, er den naragtige Gentagelse af Fadervor uden at betragte dens egentlige Betydning. Herren gav denne som et Mønster for hans Disciple, som skulde ud i Verden og prædike Evangeliet. De blev vist, at de ikke skulde bruge mange Ord, men at de skulde komme direkte til Herren og bede ham om de Ting, som de trængte til. Som Eksempel kan vi tage den Bon: »Giv os i Dag vor daglige Brod«. Vi ser Mennesker, som har rigeligt med Klæder, som ejer Millioner og dog — om de beder — gentager de Fadervor. Paa denne Maade bliver det kun en Formel, der er ingen Kraft i den, og den bliver heller ikke antaget, fordi den ikke kommer fra Hjertets Indre, eller fordi den bliver udtalt uden Forstaaelse af dens Betydning. Jeg tror, at det er af stor Betydning for os at passe noje paa vore Ord, naar vi tiltaler Herren. Han hører os i Løndom og kan belønne os. Vi behøver ikke at anraabe ham med mange Ord.« (Gospel Doctrine, Side 276 og 277).

I Studiet af Teksten fra Matt. 6: 5—15 maa de sidste 2 Vers ogsaa særligt bemærkes, som næsten ordret er gentaget i Mark. 11: 24—26. Hvor svært det end kan synes at tilgive vor Næste hans Forseelse, skulde det efter at have bemærket de ovennævnte Vers' Indhold, Forjættelse eller Forpligtelse,

ikke være vanskeligt, for vi ønsker alle uden Undtagelse at møde og nyde Herrens Barnhjertighed og Tilgivelse. Gør vi hver især, hvad vi formaar, for at fortjene denne? Ved en ærlig Selvanalyse bliver Resultatet sikkert det, at vi alle har noget at forbedre.

Mange Forjættelser er lovet de, som beder. Kristus sagde selv: »Alt, hvad I bede om og begære, tror at I have faaet, saa skal det ske eder« (Mark. 11: 24), men det er selvfølgelig naturligt, at der er visse Krav stillet, for at vi kan nyde disse Forjættelser.

Mesteren var selv et Eksempel ogsaa paa dette Omraade, for vi har flere Beretninger om, at han bad til sin Fader (1) ved sin Daab (Luk. 3: 21); (2) da han udvalgte sine Apostle (Luk. 6: 12, 13); (3) ved Forklarelsen paa Bjerget (Luk. 9: 29); (4) i Gethsemane (Luk. 22: 39); (5) hans Forbøn for Disciplene, som findes i den vidunderlige Beretning i Joh. 17; (6) ved hans Korsfæstelse (Matt. 27: 46). (7) Vi slutter med at bemærke, at han i de 40 Dage, han fastede i Ørkenen, lod denne Faste ledsage Bøn.

Det var dog ikke ved særlige højtidelige Lejligheder alene, at Kristus bad, for Bønnen var stadig en Inspiration og Styrke for ham. Han lærte os, hvad der var nødvendigt for at gøre os fortjent til disse Forjættelser. For at disse kan erholdes, maa man bede (1) oprigtigt (Luk. 11); (2) ydmygt (Luk. 18: 10—14); (3) tilgivende (Matt. 6: 14—15); (4) uden Hykleri (Mark. 12: 40); (5) med Tro (Mark. 11: 24); (6) naar to eller flere samles i Bøn, maa de være enige (Matt. 18: 19); (7) i hans Navn (Joh. 14: 13); og (8) sidst, men ikke mindst, maa vore Gerninger præges af vore Bonner (1. Joh. 3: 22). Naar vi opfylder disse Betingelser, vil vi nyde de Forjættelser og Velsignelser, som er lovet de, der vil bede.

Som Indledningen fortæller, er vor Tid især præget af Ligegyldighed med Hensyn til Bøn, men alligevel er det mange Gange saaledes, at naar de ikke-bedende kommer i en eller anden Vanskelighed, eller om der moder dem en eller anden stor Sorg, kommer de i Tanker om en Guds Eksistens, og de knæler da ned for ham og beder ham hjælpe dem. Kristi Ord til hans Disciple passer ligesaa godt til vor Tids Mennesker: »Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse, Aanden er vel redebøn, men Kødet er skrøbeligt« (Matt. 26: 41). Da Medlemmerne af den amerikanske Kongres var samlet for at udarbejde Uafhængighedserklæringen, og da det saa ud til, at de ikke kunde blive enige, rejste Benjamin Franklin, der den Gang var en affældig Olding paa 81 Aar, sig op og sagde: »Mine Herrer, hvorledes er det gaaet til, at vi har forsomt at henvende os til Gud i Bøn. I ved alle,

hvor naadigt han hidtil har besvaret vore Bønner.« Resultatet af denne Tale var, at der denne Dag og siden da altid har været aabnet med Bøn ved hver Kongressamling i De Forenede Stater.

En lille Dreng stod en Dag paa en aaben Mark og holdt en Snor i sin Haand, da en Mand kom hen og spurgte: »Hvad holder du i din Haand, min lille Ven?« — »En Drage,« svarede Drengen. — »Jamen, hvorledes ved du det? Du kan jo ikke se den,« spurgte Manden atter. — Da svarede Drengen: »Nej, men jeg kan føle den trækker.« — Denne lille Episode fortælles blot for at illustrere, at Bonnens Kraft heller ikke kan ses, men vi kan føle dens Indflydelse paa os. Søndags-skolesalmen udtrykker dette saa passende i:

Hvilken Trost dog Bonnen yder,
Bonnen sendt til Naadens Hjem.
Hvad end Livet dig tilbyder,
Bonnen ej forglem.

Om de rette Forberedelser har fundet Sted, vil Bonnen heller ikke forblive ubesvaret. Tænk blot over den Bøn, som opsendtes af den ydmyge, unge Dreng, Joseph Smith, den Bøn, som formedelst hans store Tro paa Forjættelsens Ægthed i Jak. 1: 5, 6, var Aarsag til Guds Tilkendegivelse i disse sidste Dage. Ja, vi gaar sikkert ikke for vidt, naar vi siger, at Kirkens Oprettelse i disse sidste Dage egentlig skyldes en ung Mands oprigtige Bøn om Visdom og Forstand, som ogsaa blev besvaret i saa stor Grad, at han blev en Guds Profet, Seer og Aabenbarer. Bonnens Besvarelse var altsaa en Følge af stor Tro.

I en Tale, som Apostel Joseph Fielding Smith holdt for nogle Aar siden, sagde han: »For nogle Aar siden gik jeg ind paa et Hospital og fandt en lille Dreng der. Han var i Pine. Han led under Følgerne af en Operation og havde store Smerter. Hans Moder var en god Kvinde, og hans Fader var en god Mand. Den lille Fyr havde ligget der i 2 à 3 Dage under de heftigste Smerter, og da jeg gik ind for at besøge ham, var hans lille Ansigt saa hvidt som Pudren under hans Hoved.

Jeg sagde til ham: »Lille Ven, har du Smerter?«

»Aa, forfærdelige Smerter,« sagde han.

»Har du bedt Herren om at lindre Smerterne?«

Han saa paa mig og sagde: »Jeg ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad.«

Jeg sagde: »Ved du ikke, hvorledes du skal bede?« — Han sagde: »Nej.«

Da jeg forlod Hospitalet, stillede jeg mig selv dette Spørgsmaal: »Hvor mange er der i Verden, som er i samme Stilling? Hvor mange er der i denne Kirke, som ikke ved, at de har Ret, den absolutte Ret til at bede til deres Fader i Himmelen og anmode ham om at lindre deres Nød og lede dem til Lykke og Tilfredshed. Nogle faa Dage efter denne Tildragelse horte jeg om en anden meget mærkværdig Begivenhed.

Et Barn af samme Alder som den Dreng, jeg har omtalt, nemlig 9 Aar, var blevet bragt til Hospitalet og opereret for Blindtarmsbetændelse. Han led store Smerter. Denne lille Fyr havde hverken Fader eller Moder. Godhjertede Venner tog Vare paa ham. En af Lægerne, der var den Mand, der skulde udføre Operationen, indbød nogle af sine Kolleger til at være til Stede under denne. Da alt var rede, blev den lille Mand fort ind i Operationsstuen med et Lagen over sig. Han havde frygtelige Smerter. Lægen kaldte sine Medhjælpere om sig, og de var ved at give ham Bedøvelsesmidlet, da den lille Dreng saa op paa dem og sagde: »Doktor, før De opererer mig, vil De ikke være saa venlig at bede for mig?«

Lægen sagde: »Aa, jeg kan ikke bede for dig.«

Da sagde han til den anden Læge: »Vil De ikke bede for mig?«

Han sagde: »Jeg kan ikke bede.«

Det samme Spørgsmaal blev givet den tredie Læge: »Vil De ikke bede for mig?« og saaledes videre, til han havde spurgt hver enkelt Mand, der stod der for at iagttage Operationen.

Da skete noget meget usædvanligt. Da hver Læge havde erklæret, at han ikke kunde bede, sagde den lille Dreng: »Velan da, Doktor, om De ikke kan bede for mig, vil De saa vente et Øjeblik, medens jeg beder for mig selv?« Lægen sagde ja, og den lille Fyr vendte sig om paa Operationsbordet. Lagenet blev kastet over Skulderen. Han bojede sit Hovede for Herren, foldede sine Hænder og sagde: »Fader i Himlen, jeg er kun en lille forældreløs Dreng. Jeg har ingen Fader og jeg har ingen Moder. Jeg er forfærdelig syg, og Lægerne skal nu til operere mig. Fader i Himlen, vil du ikke velsigne dem, saa at de kan operere rigtigt, og vil du ikke gore mig rask, jeg ved, du kan, og dersom du vil gore mig rask, vil jeg være en god Dreng og prøve paa at vokse op og blive til en god Mand og være til Nytte i Verden. Og nu, himmelske Fader, takker jeg dig for, at du gor mig rask.«

Han vendte sig om. Lagenet blev trukket over ham igen, og han laa paa Ryggen, saa op paa Lægen og sagde: »Jeg er rede.«

Lægerne kunde ikke se Barnet. Deres Øjne var blændede

med Taarer. De havde haft en Tilkendegivelse af Tro lagt for Dagen, der var ny for dem, og de maatte vente lidt, for de kunde gøre noget. Operationen blev udført, og Drengen blev hurtigt rask.«

I Lighed med disse Tilfælde skal følgende berettes:

En Moder, som aldrig plejede at bede med sin lille Datter, havde en Dag sin Datter med i Kirken, hvor Præsten netop talte om Forældrenes Forsømmelse med Hensyn til Familiebøn. Præsten havde ikke sluttet sin Prædiken, for den lille Pige henvendt til sin Moder sagde: »Det er dig, han taler til.« Fra den Dag glemte denne Moder aldrig at holde Bøn med sin lille Datter.

Maatte de, der læser eller diskuterer denne Artikel, forstaa Bonnens Betydning for den enkelte som for os alle som et Hele, og maa de Ting, som vi endnu ikke efterlever, blive husket og praktiseret, thi da er Hensigten naaet.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er Bøn?
2. Sammenlign Fadervor i Luk. 11: 1—4; Matt. 6: 9—13 og 3. Nephi 13: 8—13.
3. Under hvilke Forhold sagde Disciplene: »Herre, lær os at bede«.
4. Hvorfor benyttes Fadervor ikke saa ofte i vore Forsamlinger?
5. Nævn hver enkelt Bøn i Fadervor og paapeg deres Betydning.
6. Hvorfor er det saa betydningsfuldt for os at tilgive vor Næstes Forseelser imod os?
7. Kristus et Eksempel paa et bedende Menneske.
8. Er det nødvendigt at bede? Giv Eksempler hvorfor.
9. Hvad betyder Ordet Amen, og hvorfor bør det gentages?
10. Bevis, at Bonnen styrker os.
11. Hvad kræves for, at man kan forvente at blive besvaret?
12. Forældres Ansvar overfor deres Born.

LIDT OM JØDISKE FORHOLD PAA KRISTI TID.

Paa Kristi Tid bestod Palæstina af Provinserne Galilæa, Idumæa, Samaria, Pæræa og den vigtigste, Judæa.

Herodes d. Store (Aar 40—4 f. v. T.) var Konge over dem alle, men stod dog i et vist Vasalforhold til Rom; efter hans Død blev Riget delt mellem hans Sønner. Den ældste, Archelalos, der regerede over Idumæa, Judæa og Samaria, blev

allerede Aar 6 ef. v. T. afsat af Romerne paa Grund af Uduelighed og i Stedet indsattes en romersk Prokurator. Ved samme Lejlighed oprettedes Synedriet, et jødisk Raad, der havde Ret til at ordne alle indre jødiske Forhold, men var uden Betydning i alle politiske Spørgsmaal.

Synedriet kunde f. Eks. dømme i Forhold, der angik Gudsbespottelse, Hor, Retstrætte mellem Jøder indbyrdes o. lign., mens Romerne i Tilfælde af Oprør, Retssager mellem Jøde Romer o. a. tilsvarende Forhold fældede Domme og udstedte retsgyldige Dokumenter.

Jøderne var paa Kristi Tid et baade samlet og splittet Folk. Det, der samlede dem, var Jerusalem: Templet. Dette har altid haft overordentlig stor Betydning for Jødefolket, særlig efter den store Kultusreform. Denne fandt Sted, da Josias var Konge i Juda og Jeremias var Profet,* og bestemte bl. a., at alle Helligdomme udenfor Jerusalem skulde ødelægges. Det vilde med andre Ord sige, at kun i Jerusalem (Templet) kunde der holdes Gudstjeneste. Dog blev der i Senjødedommens Tid holdt en Slags Gudstjeneste — uden Præsteskab ganske vist — i Synagogerne, men herom senere

Paa Kristi Tid hørte Jødernes Politik og Religion ret nøje sammen. Deres politiske Overbevisning prægedes af deres religiøse Idealer og omvendt, og dette var Aarsagen til, at de, trods Templet, var saa indbyrdes uenige.

Der fandtes mange politisk-religiøse Sekter eller Partier, af hvilke jeg her vil omtale de tre vigtigste: Saddukæerne, Farisæerne og Essæerne.

Saddukæerne, der havde Magten i Synedriet, havde Interesse i at staa sig godt med den herskende Klasse, i dette Tilfælde Romerne, og de vilde for alt i Verden beholde deres økonomiske og politiske Magtstilling; religiøst var de ganske stillestaaende og benægtede bl. a. Livet efter Døden. De betød ikke meget for Folkets aandelige Udvikling.

Stor Betydning havde derimod Farisæerne (de afsondrede). De blev kaldt saaledes, fordi de i deres Iver for at holde Loven til mindste Bogstav undgik at komme i Berøring med alt, hvad der var urent. De er blevet meget stærkt angrebet og angribes den Dag i Dag — vel nok med Rette — men derfor maa man ikke overse deres gode Sider. De troede paa et Liv efter Døden, var nationalt orienteret og yderst uforsonlige overfor Romerne, bl. a. havde de nægtet at aflægge Ed til Herodes, fordi han var indsat af Kejser Augustus.

De havde en væsentlig Andel i Grundlæggelsen af Synagogen, der allerede paa Kristi Tid betød og den Dag i Dag betyder saa overordentlig meget for Jødernes aandelige Ud-

* Ca. 622 f. v. T.

vikling. Egentlig Gudstjeneste (Frembæring af Offer og Sakramenternes Forvaltning) kunde, som allerede nævnt, kun finde Sted i Templet. Synagogen var derimod Stedet, hvor man lærte om Gud og Loven. Oplæsning, Oversættelse og Fortolkning af de hellige Skrifter har været det væsentlige ved Synagogetjenesten. Der var ingen eller faa Ritualer, og enhver Jøde (Mand) kunde give sit Bidrag til Fortolkning af Loven. Farisæerne, som var »skriftkloge«, har her betydet overordentlig meget. Det var nemlig ikke givet enhver at læse og oversætte Teksten, da Sproget, der taltes, var Aramæisk (en syrisk Dialekt), men Skriften var skrevet paa Hebraisk, der altsaa i en vis Forstand var et fremmed Sprog for den Tids Joder. Farisæernes og de skriftkloges Meninger har da heller ikke været helt ved Siden af, naar selv Jesus siger: »Paa Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisæerne. Gører og holder derfor alt, hvad de siger eder, men gør ikke efter deres Gerninger, thi de sige det vel, men gøre det ikke.« (Math. 23: 2—4). Man vil af ovenstaaende kunne forstaa, at deres Betydning for Jødefolkets aandelige Udvikling ikke har været helt ringe, selv om deres Hovmod og Hykleri har været utiltalende, men disse Egenskaber er de sikkert ikke ene om.

Til de mærkeligste blandt de jødiske Sekter hører sikkert Essæerne. Man kan med en vis Ret sige, at de dannede en Slags kommunistisk Frimurerorden. Medlemmerne maatte aflægge Tavshedsløfte, maatte hverken eje Hus eller Jord. Hvad de tjente, skulde de afgive til en Forvalter, der gav dem, hvad de behøvede; de anerkendte ikke Slaveriet og forkastede Ægteskabet. Hver Morgen bad de til Solen. I Tempeltjenesten i Jerusalem deltog de ikke, men sendte dog hvert Aar Gaver til Templet, fordi de trods Forskelligheder i Kultus folte sig knyttet til Jøderne nationalt.

De ovenfor nævnte Sekter bestod væsentlig af Overklassen og Middelstanden, men ogsaa Underklassen har der været Gæring. Ved at læse den jødiske Historieskriver Josefus' Beretning fremgaar det, at Røret har været overordentlig stort. Flere Gange er det kommet til Oprør, bl. a. Aar 4 f. Kr. og Aar 6 efter Kr. Man maa huske, at Landet havde været hærget af Krige, og trykkende Skatter hvilede paa mange; hvorfor ikke prøve en Opstand, hvor de intet havde at tabe og alt at vinde. Tillige gjorde man Gud en Tjeneste (troede man) ved at drive de fremmede ud af Landet, som var Guds. Josefus skriver om Opstanden Aar 6 efter v. T. følgende: »Judas, en Gaulaniter fra Byen Gamala, stottet af Suddak, en Farisæer, ophidsede Folket, idet de forestillede dem, at de vilde blive Slaver, hvis de underkastede sig Romernes Skatte-ligning. De skulde værne deres Frihed, derved vilde de ikke blot bevare deres Ejendom, men vinde en lang større Lykke

og evigt Ry. Gud vilde hjælpe dem, naar de fattede en modig Beslutning og ikke skyede noget Offer.« Selvfølgelig blev Opstanden kvalt, og Josefus fordømmer Oprørerne med haarde Ord. Joderne var et levende Folk i stadig Bevægelse, og blandt dette Folk vandrede Jesus, som vandt sig mange Tilhængere, derfor var han frygtet af de regerende, men elsket af de smaa i Samfundet: Toldere og Syndere. *H. B.*

BÖNNENS MAKT,

Soster Else Bår fikk et sår på hånden, som ikke blev godt. Hun blev nødsaget til å søke doktor. Han pålagte henne å bruke omslag på hånden og lovde helbredelse.

Efter flere dagers forløp blev hånden verre og verket opover hele armen. Elsterne blev kallt, og hun blev salvet, og i bønne blev hun lovet helbredelse. Næste dag blev hun verre, så gikk hun til en annen doktor, da den første var ute og reise. Han sa, at det var blodforgiftning, og hun blev innlagt på sykehuset med engang, fordi hun må ha oieblikkelig hjelp, da blodforgiftningen var kommet like til brystet.

Dette var en onsdag. Om kvelden på motet blev søskende opfordret til å stanse for å holde bønn. De samlet sig, og flere bad for henne, at Gud måtte helbrede henne, så at hun kunne bli rask og få lov å gå på motene. Efter bønne bestemte søskende sig til å faste til neste kveld.

Neste dag, da de undersøkte hennes tilstand, fikk hun beskjed, at hun kunde reise hjem, da der ingen ting var å gjøre. Sykesosteren sa, at blodforgiftningen hadde gått tilbake av sig selv, og at der var ingen ting for dem å gjøre, og videre, at de hadde ikke gjort noget.

Heri ser vi Guds kraft formedelst troens bønn og salvelsen. *J. H. J.*
Stavanger, Norge.

INDHOLD:

Præstedømmet og Kvindens	Søndagsskolen.....	470
Fordel deraf	Herre! Lær os at bede....	472
Urim og Tummim	Lidt om jødiske Forhold paa	
Den norske Misjon	Kristi Tid	477
Redaktionelt.....	Bönnens makt.....	480

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S